

Забуваються лінії, запахи, барви і ЗВУКИ...

Наталка Білоцерківець

*Я помру в Парижі в четвер увечері.
Сесар Вальєхо*

Забуваються лінії запахи барви і звуки
слабне зір гасне слух і минається радість проста
за своєю душею простягнеш обличчя і руки
але високо і недосяжно вона проліта

залишається тільки вокзал на останнім пероні
сіра піна розлуки клубочиться пухне і от
вже вона розмиває мої беззахисні долоні
і огидним солодким теплом наповзає на рот
залишилась любов але краще б її не було

в провінційній постелі я плакала доки стомилась
і бридливо рум'яний бузок заглядав до вікна
поїзд рівно ішов і закохані мляво дивились
як під тілом твоїм задихалась полиця брудна
затихала стихала банальна вокзальна весна

ми помрем не в Парижі тепер я напевно це знаю
в провінційній постелі що потом кишить і слізьми
і твого кон'яку не подасть тобі жоден я знаю
нічийм поцілунком не будемо втішені ми
під мостом Мірабо не розійдуться кола пітьми

надто гірко ми плакали і ображали природу
надто сильно любили

коханців соромлячи тим
надто вірші писали поетів зневаживши
зроду
нам вони не дозволять померти в Парижі
і воду
під мостом Мірабо окільцюють конвоєм густим